KARİKATÜR

— Aman, elinde süpürgesile ne asrî ne ideal koca!...

RAMİZ

— Azizim, on kiloluk bir tavşan kaçırdım..

— Mademki tarttın, bırakmamalıydın!...

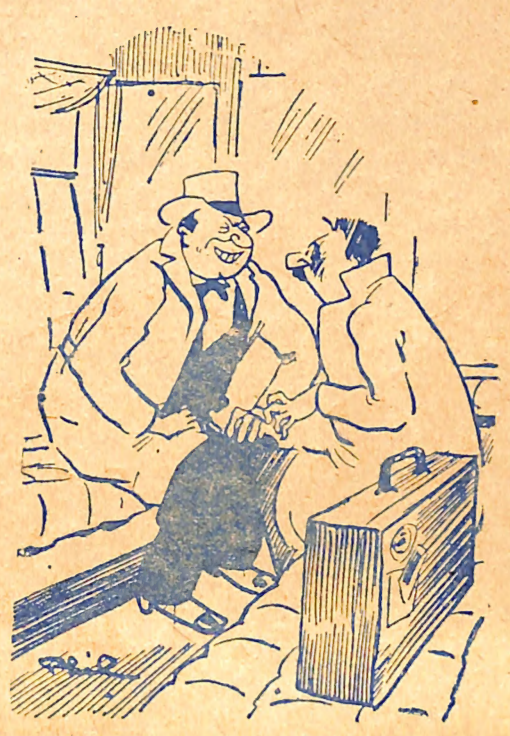

— Bu hat üzerinde ne yapar yapar, biletsiz seyahat etmenin yolunu bulurum.

— Ben de öyle, sade bendeniz umumî hat müfettişiyim!...

TAKDİM MERASİMİ:

Dolandırıcı — Sana avukatımı takdim ederim. Beni kurtarayım derken içeri girdi!...

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususî kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Kolleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Kolleksiyonlarında noksanı olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidirler. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

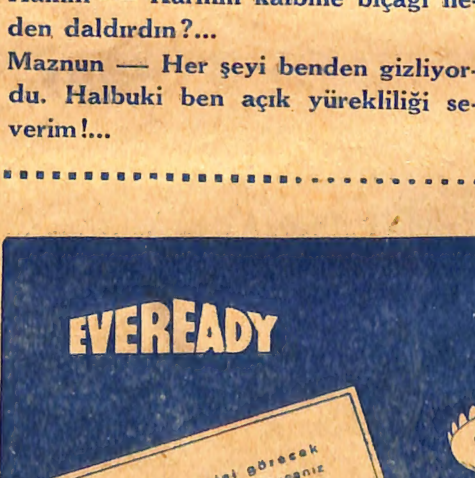

Hâkim — Karının kalbine bıçağı neden daldırdın?...

Maznun — Her şeyi benden gizliyordu. Halbuki ben açık yürekliliği severim!...

Sarhoş — Karı, karı... Kapının önüne bu parmaklığı germek de yeni mi çıktı!...

No. 107 CİLT: 5 YİL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 13 İKİNCİ KÂNUN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVÎ

İdarehanesi:
İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI

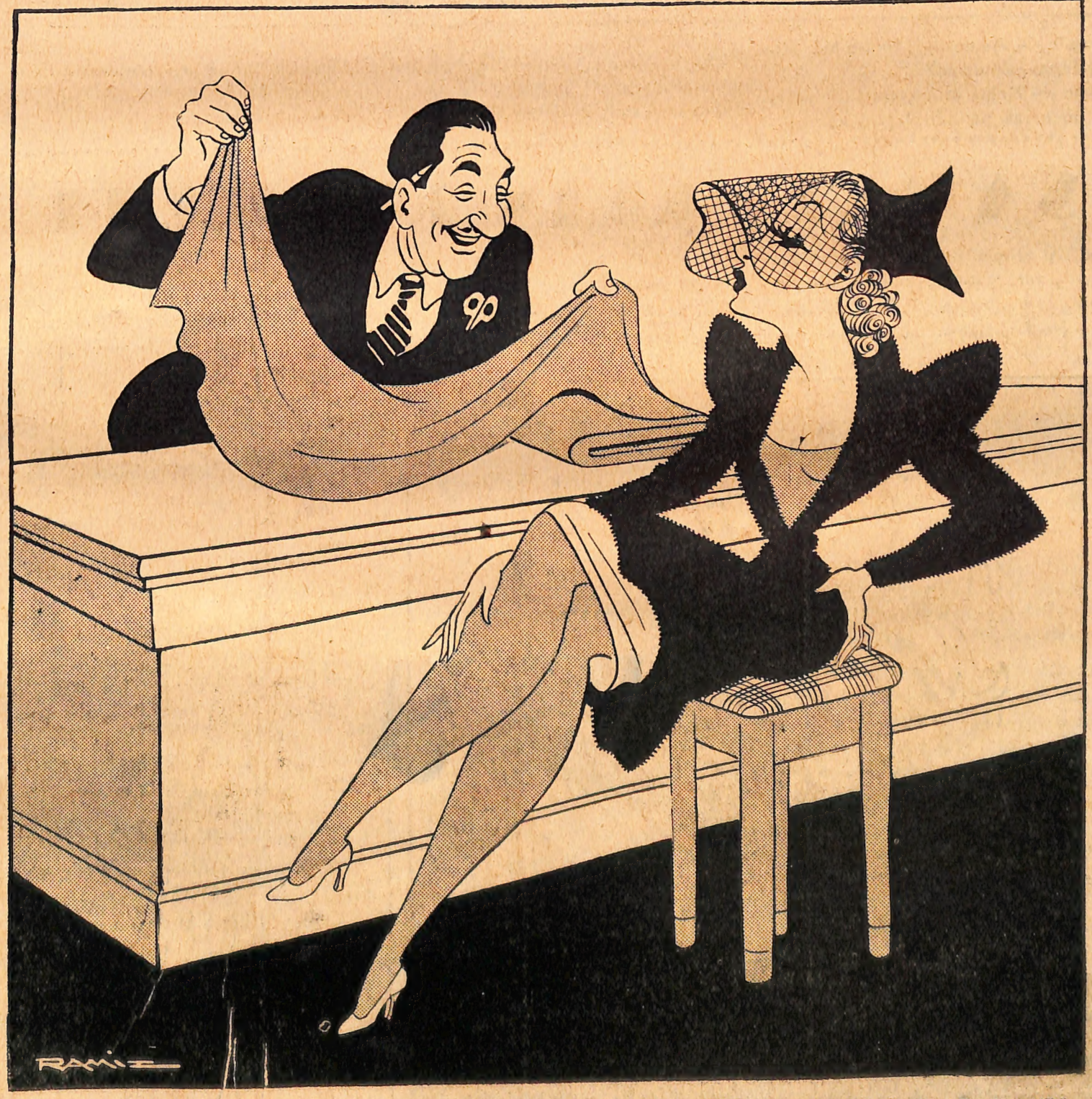

CEZA KARARINDAN SONRA HAMDOLSUN MAĞAZALARDA TÜRKÇE KONUŞULMIYA BAŞLANDI:

Bayan — Dömi sezon için ekose çalaplardan blö maren bir truvakarlık istiyorum...

Satıcı — Sayın bayan, çalaplar demode olmuştur. Bu kerte Yevropadan modern desenli emprimeler vurut etmiştir. He deyiniz de zatinize sunalım!...

EŞYALAR KONUŞUYOR

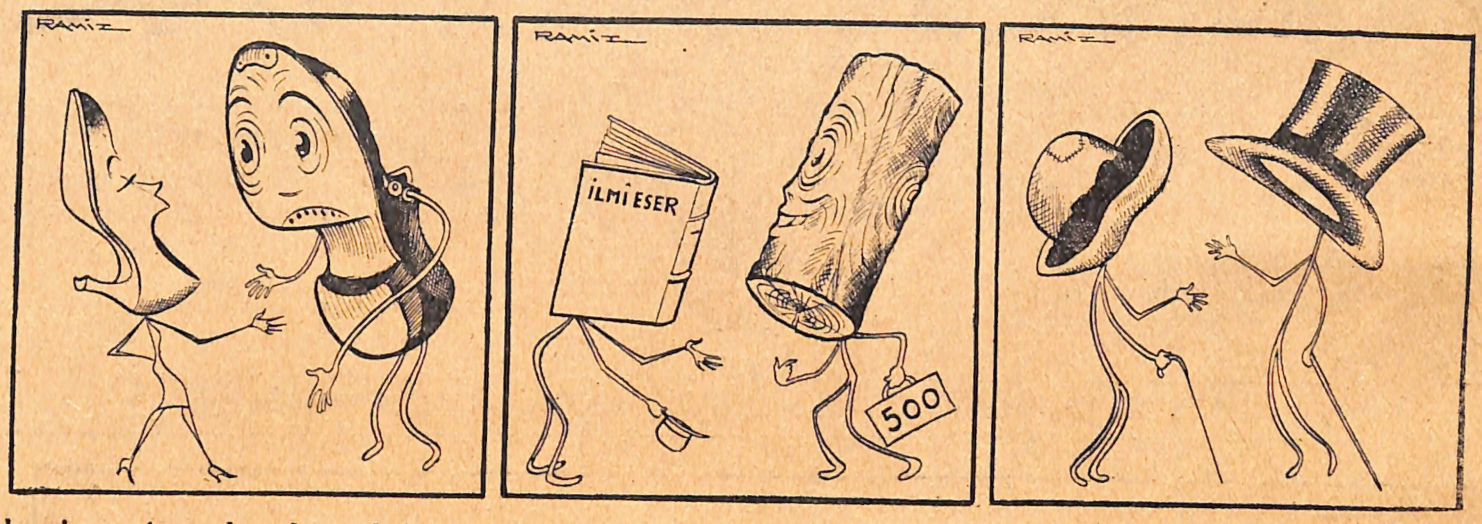

İskarpin — Aman bay, bu ne hal, bitmiş harap olmuşsun?..
Pabuç — Kolay mı bayanım, üç senedir bir evrak peşinde dolaşıyorum!..

Kitap — Maşallah kıymetiniz günden güne artıyor...
Odun — Tabii, bu zamanda itibar bize!

Silindir — Bu ne hal birader, seni kim bu hale soktu?..
Fötr — Softalar!...

SANATKÂRIN KIYMETİ

YENİ zengin, mobilyacı mağazasında bir şemsiyeli kadın tablosu gördü, hayranlıkla seyretmiye başladı:

— Ne fevkalâde tablo, diyordu, tabloya modellik etmiş olan kadın harikulâde güzel bir tip... Ressam da onu kendi renkleri ve boyalarile bir kat daha güzelleştirmiş... Şemsiyeye vuran güneş, kumaşın üstündeki resimlerin gölgelerini kadının yüzüne aksettirmiş. Ben hayatımda bukadar güzel tablo pek az gördüm. Herhalde onu satın almak isterim...

Kaça verirsiniz onu...

Mobilyacı bir tabloya, bir yağlı müşterisine, bir de biraz ötede duran orta yaşlı, tıknaz adama baktı ve içini çekti:

— Maalesef resmin sahibi ben değilim...

— O halde kim?

— Şu yanımızda duran bay..

Yeni zengin tıknaz adama döndü:

— Bu resim sizin mi?

— Evet efendim...

— Bana satar mısınız? Çünkü beğendim...

— Vereceğiniz fiata tâbi efendim..

— Bukadar kıymetli bir tabloya ne istenirse verilir tabiî..

— Aman efendim??!!.

Tıknaz adam renkten renge giriyordu:

— Meselâ beş yüz desem az mı? Beş yüz lira tabiî..

Sanatkâr adam boğulacak gibi bir nefes aldı:

— Münasiptir efendim, dedi.

— Namınıza bir çek doldurayım... İsminiz nedir?

Tıknaz adam adını söyledi, yeni zengin tabloya bir göz atarak:

— Çok garip tesadüf, dedi, tablo-

AVRUPANIN GEMİ ASLANI:
İngiliz — Acaba neden artık benden kimse korkmuyor!...

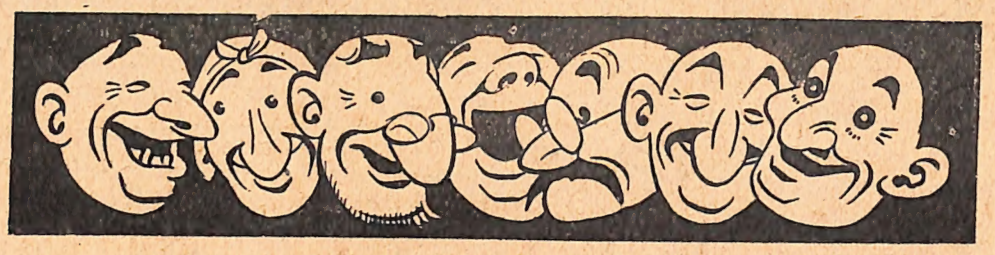

Monolog:

İKİ YÜZLÜ AYNA

[Monoloğu söyliyen otuz beş, kırk yaşlarında orta halli bir adamcağızdır. Başı kavun biçiminde bir yara sargısile sarılıdır. Kolu da kezalik beyaz bir bezle boynuna bağlıdır. Bundan başka gözünün biri fena halde morarıp kanlanmış, üst dudağı şişmiş ve dişinin biri kırılmıştır. Halsiz halsiz sahneye girer, selâm verir.]

Âdet değildir ama, müsaadenizle sandalyeye oturacağım... Ayakta duracak halde olmadığımı görüyorsunuz... Kusura bakmazsınız **(Bir sandalye alarak yavaş yavaş otururken inlemiye başlar)** vay, vay, vay, vay... Zavallı vücudüm kırık dökükle dolu hırdavat çuvalına dönmüş... Nereye dokunsan sızlıyor...

Şimdi size beni bu hale getiren meseleyi anlatayım da ibret alın... Beni bu hale getiren iki yüzlü bir aynadır. Tepemden aşağıya kâri kadim bir endam aynası yıkıldı sanmayın sakın... Hani köprüde çocuklar ve yahudilerin beş kuruşa sattıkları irice bir el büyüklüğünde iki yüzlü aynalar yok mu? İşte o...

Ne o, hayret mi ediyorsunuz? Anlatayım da bakın...

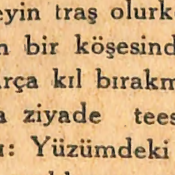

Köprüden geçiyordum... Bir çocuk «İster yüzüne bak, ister tersine.. Beş kuruşa sudan ucuz» diye bağırıyordu.

Cümlenin malûmudur ki, su artık ucuzluk timsali bir madde olmaktan çıkmıştır. Bilhassa iyi su nerede ise lüks eşya muamelesine tâbi tutulmak üzeredir. Binaenaleyh sudan ucuz tavsifinden ziyade «İster yüzüne bak, ister tersine» sözü dikkatimi celbetti. Döndüm, çeyreği toka ederek bir ayna aldım.

Hava yazdan, daha doğrusu sonbahardan kalma ılık ve pırıl pırıl güneşli bir gündü. İşim yoktu.

Yolumun üzerinde rasladığım bir meydan kahvesine kahveci birkaç iskemle atmıştı. Bunlardan birine otururak bir okkalı kahve ısmarladım. Kahvede benden başka bir tek müşteri vardı. Fakat kahvenin tek gazetesini o almıştı. Daha tarihî fıkralar sayfasında olmasına göre, gazetenin mütaleası ancak akşama doğru bitecekti. Binaenaleyh kendime başka bir meşguliyet aramak mecburiyetinde idim.

Cebimden yeni aynayı çıkardım; güneş altında yüzümü seyretmiye başladım. Sabahleyin traş olurken dikkatsizlikle çenemin bir köşesinde ve gerdanımda iki parça kıl bırakmıştım. Fakat bundan daha ziyade teessüf edilecek bir şey vardı: Yüzümdeki kırışıkların artması, kaz ayaklarının etrafa kol kanat sarması... Bu gidişle yüzümün bir kaç seneye kadar yeni sürülmüş bir ekin

ESKİCİLER:

— Az müstamel, elden düşme bir mal buldum, yorme...
— Aman Salamon, bana devret...
— Nasil olur... Nikâhladim be?!...

tarlasına döneceğini düşünüyor, aynayı parmaklarımın arasında oynatarak hazin hazin gülümsüyordum.

Bu yetmiyormuş gibi, yüzümün ötesinde berisinde sivilceler de çıkmıştı. Arasıra yüzümün derilerini parmaklarımla gerip buruşuklukları gidererek gençlik çehremin hatıralarını uyandırıyor ve ayni hazin tebessümle gülümsemekte devam ediyordum. Birdenbire önümde bir gölge, bir karartı farkederek başımı kaldırdım; gözleri evlerinden uğramış, saçları karmakarışık dev gibi bir adam gördüm. Herif ya deli, ya sarhoştu. Korktum. Nazik bir sesle

— Hayrola bay birader, bir şey mi istiyorsunuz? dedim.

Herif birdenbire: — Vay kerata... Daha lâkırdı söylüyor, diye boğazıma saldırdı.

Kendimi toparlamıya vakit bulamamıştım. Maamafih toparlasam da böyle azgın bir serserinin hücumuna karşı elden ne gelirdi?

Gülmeyin rica ederim... Halime gülmek değil, acımak lâzım... Allah düşmanıma vermesin, başınıza gelirse anlarsınız...

Ben, aklıma bir şey gelmediği için:

— İmdat... Aman Allah... Yetişin imdadıma Hızır aleyhisselâm, diye bağırıyordum.

Fakat herif okadar kudurmuştu ki, Hızır aleyhisselâm hakikaten imdadıma yetişse beni bu zalimin elinden kurtaramıyacak, fuzuli müdahalesi için belki o da benimle beraber heriften dayak yiyecekti.

Dayak dediğime bakıp da şöyle böyle bir şey zannetmeyiniz... Âdeta enkizisyon mezalimi gibi bir şey.. Herif suratıma, kafama vurmaktan yoruldukça beni omuzlarımdan tutarak havaya kaldırıyor, eski kahvecilerin dibek dövmeleri gibi kaba etlerimi, daha fenası kuyruk sokumumu kaldırımlara vurup vurup kaldırıyordu.

Bu işkencenin nekadar devam ettiğini kestiremiyeceğim... Dinleyicilerin bir kısmına malûm olacağı üzere insan diş çektirirken ve dayak yerken zaman nihayetsiz surette uzar.

Her ne ise düdükler çalındı, etraftan polisler, bekçiler yetiştiler ve deliyi güçlükle üzerimden aldılar.

Deli diyorum ama, herif hiç deliye benzemiyordu. Vücudümde eler tutar yer kalmadığına kanaat getirdikten sonra:

— Şimdi artık beni hapishaneye, bu namus düşmanı keratayı hastaneye götürebilirsiniz...

Namus düşmanı mı? Ben bu herife ne yapmıştım yarabbi!

Merakım uzun sürmedi. O bunu kendisini karakola götürecek olan polislere şöyle izah etti:

— Kerata eline bir ayna almış.... Yarım saattenberi yatak odamın içine, odada dolaşan karımın yüzüne ayna tutarak aklınca zamparalık ediyor.

Boncuk

— Yakında karlar erir mi dersin?..

— Ona ne şüphe, Japonyadan gelen bu fırtına devam ederse evler, ağaçlar bile erir!...

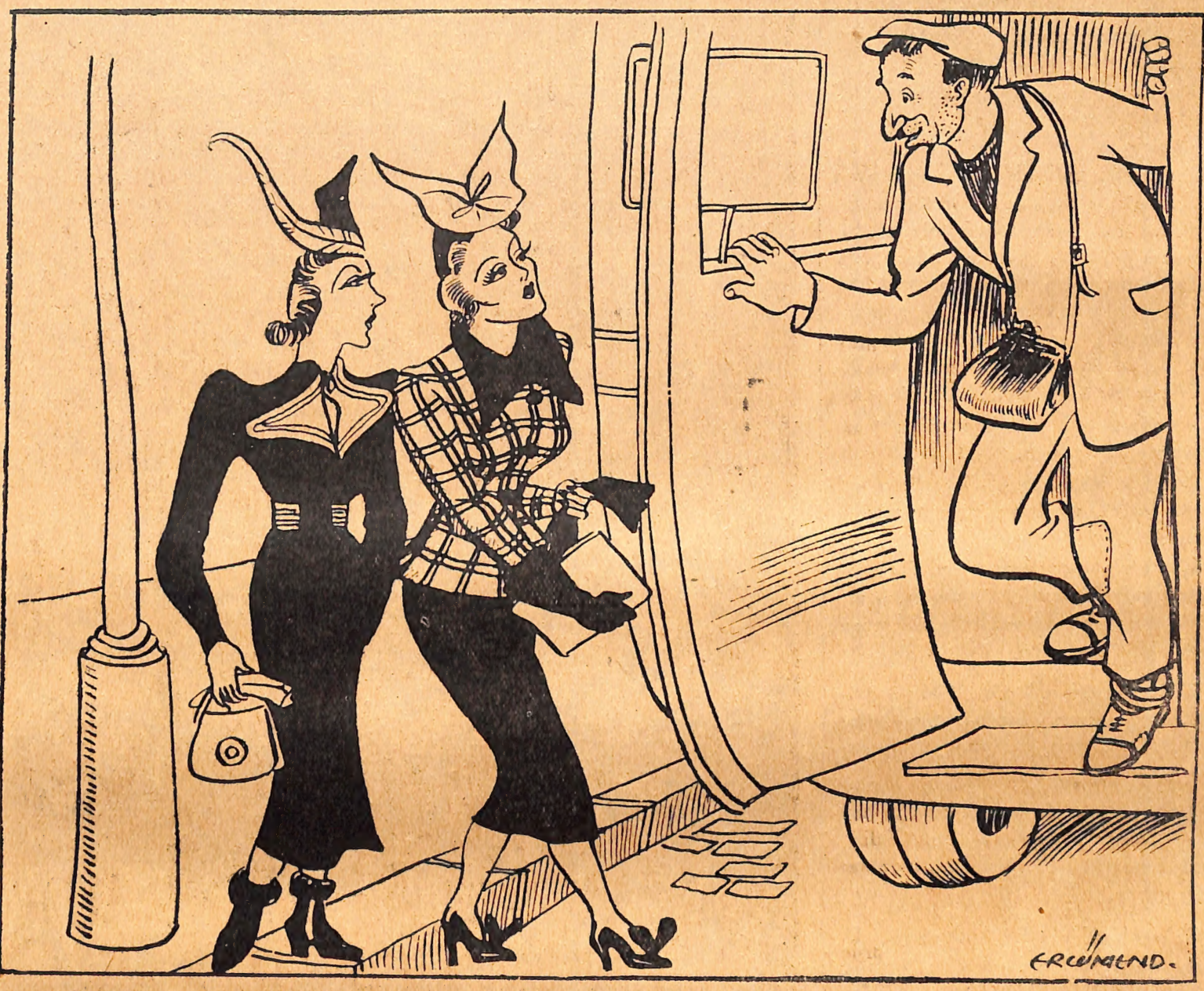

Kızlar — Yeriniz var mı?..
Otobüsçü — Sizin için var ama, şapkalarınız için yok!...

AŞKTAN MEŞKE

Yazan :
ÇAMDEVİREN

O keskin bir şaraptı, bir sihirli konyaktı,
Lezzetine varmadan beni sarhoş bırakı.

Gözleri karanlıktı bir aysız gece kadar,
Karlı bir sabah kadar teni parlaktı, aktı.

İki gülle bir gonca görünmüştü gözüme,
Goncanın ismi dudak, gülün adı yanaktı.

Yirminci asra uygun bir başı vardı onun,
Kaşları çizgi çizgi, saçı salkım saçaktı,

Sanki bir kongrede İngiliz mürahhası:
Pozları ölçülüydü, sözleri tartaraktı.

Şüphesiz böylesine âşık olan insanın,
Yeryüzünde nasibi anası ağlamaktı.

Birden gözüm kamaştı bir ışık dalgasından,
Yüzüme baktı mı o? Yoksa şimşek mi çaktı?

Okadar cana yakın, öyle nazlı bir kız ki,
Kara kış ortasında yazdan daha sıcaktı.

Bu hararet kesemden gönlüme kadar beni,
Bir lâhzada kavrayıp bir an içinde yaktı.

Ne Muhittin Üstündağ işitti bu yangını,
Ne Salih Kılıç işi haber alıp da baktı.

Kül oldum itfaiye gelinciye kadar ben,
Polis duyuncayadek kesem benden uzaktı.

Anlamıştım, otobüs gürültüsü yüzünden,
Kim benim feryadımı duyup da koşacaktı?

Sakın suya, sabuna dokunma, Çamdeviren,
Politika işleri zaten sana yasaktı.

Çamdeviren

Müsaade buyurun!

Üstat romancımız Reşat Nuri, şatranç meraklısıdır. Fırsat buldukça bir gazinoya girer bir ahbabile uzun boylu şatranç oynar. Bir gün yine Şahı tehlikeden kurtarmıya uğşırken gayri ihtiyarî başını arkaya çevirdi. Malûm ya, romancılarda hissi kablel vukular kuvvetlidir. Bu baş çevirme de bir hissi kablel vukudan gelmişti. Aman ne isabet olmuş. Üstat bir yabancının pardesüsünü sırtladığını gördü ve nazikâne:

— Affedersiniz, dedi, pardesümü götürmeden evvel, cebimdeki para cüzdanımı almama müsaade eder misiniz?

NEREDE BULUNUR?

Üstat İbrahim Alâettin, dişlerini tamir ettiriyordu. Binaenaleyh yumuşacık şeyler yemek mecburiyetinde idi. Bir lokantaya girdi, garsonu çağırdı. Vaziyeti etrafile izah ettikten sonra:

— Anladın ya, evlâdım, dedi, dişlerim tamirde... Binaenaleyh yumuşak bir şey yemek mecburiyetindeyim. Piliç istiyorum. Velâkin, sakın olmıya ki, piliç diye önüme kart tavuk sürmiyesin. Şıp diye farkına varır, bırakır giderim.

Garson hoş söhbet bir adam olacak.

— Öyle ise, size bir yumurta getireyim bayım, dedi, en taze pilici muhakkak onun içinde bulursunuz.

AMAN UÇMASIN:

Üstat ressam Ramiz - Allah selâmet versin - boğazına düşkündür. Her şeyin iyisini arar, bulur, gider oturur yer.

Geçenlerde bir ahbabından meşhur bir lokanta sağlık aldı. Ahbabı:

— Aman Ramiz, bir biftek yapıyor... Yeme de yanında yat, demişti.

Ramiz bunu duyar da o gün öğle üzeri başka lokantaya gider mi? Yolu tuttu, lokantayı buldu. İçeri girdi:

— Bir biftek, diye kumanda etti, fakat şöyle erbap işi olmalı.

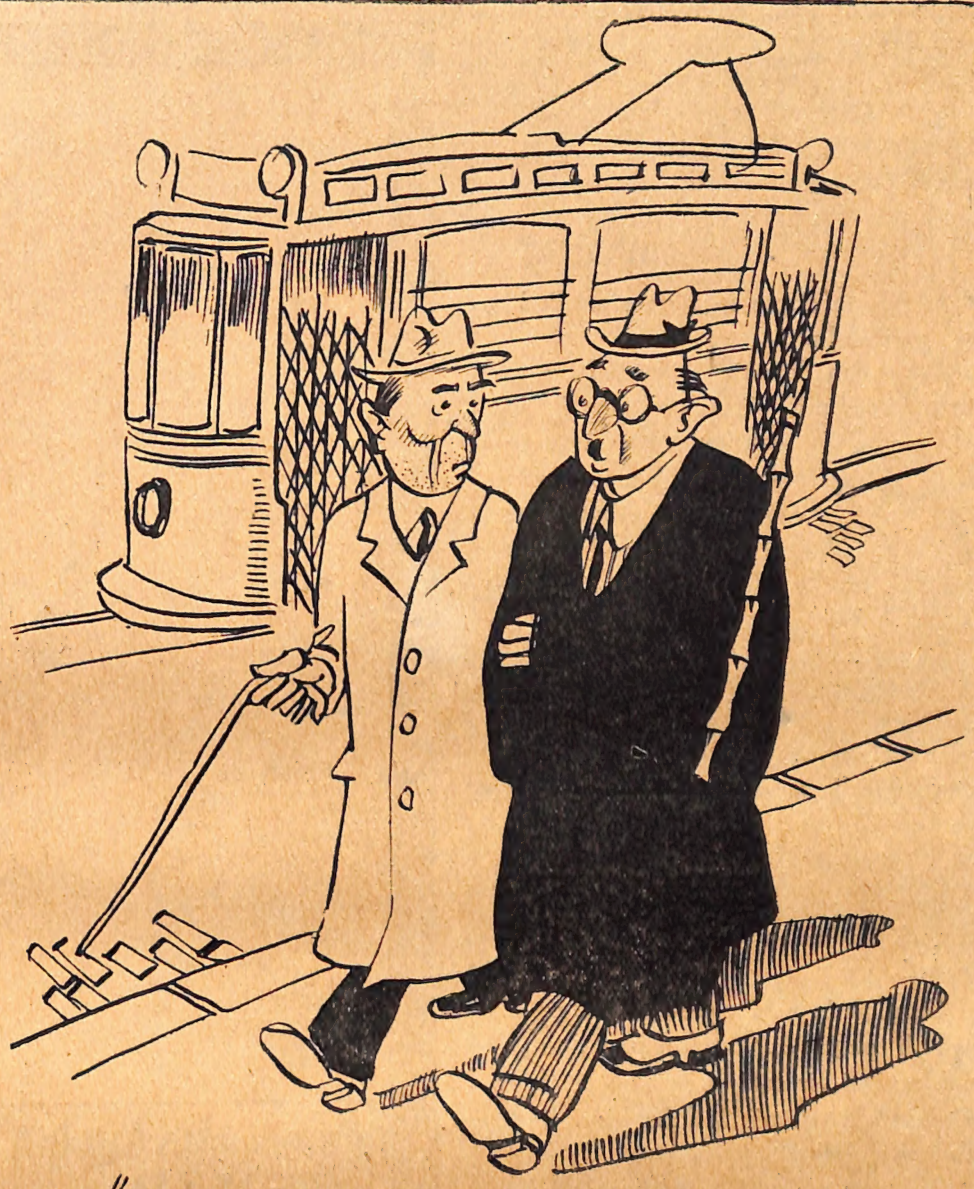

ERGÜMEND -

MÜNAKAŞA ZİFOSLARINDAN SONRA:

— Tramvayın bir iyiliği var, otobüs gibi herkese çamur sıçratmıyor!...

Neden sonra biftek geldi. Ramizin çatala bıçağa sarılmasile şaşırması bir oldu. Biftek âdeta cıgara kâğıdı kadar ince idi.

Üstat karikatüristimiz bu hali görünce ikinci kumandayı bekliyen garsona:

— Oğlum, dedi, şu vantilâtörü kapatıver, bifteği uçuracak.

NASIL BİLDİ?

Acar annesinin yüzüne dalmış düşünüyordu.

Annesi merak ederek sordu:

— Neye yüzüme bakıp dalın Acar?

— Seni düşünüyorum anneciğim.

— Düşünüyorum ne demek? Beni sevmiyor musun?

— Ah, çok seviyorum.

— Şu halde,,

— Yani babam seni seveceğimi nasıl bildi de seni bana anne olarak seçti diye düşünüyorum.

Hâlâ ne halde:

Nurullah Ataç'ın espiri'ye merakı yoktur. Fakat sırası gelince hakikaten tatlı sözler söyler. Bir gün Halit Fahri'ye sordu:

— Şair, sen askerlik yaptın mı hiç?

— Hayır... İhraç edildim.

— Neden ihraç edildin? Sebep ne idi?

— Bende verem istidadı gördüler!

Nurullah Ataç, Halit Fahri'de yirmi yıl önce görülen verem istidadının çok şükür ilerlemediğini hesapladıktan sonra gülerek cevap verdi:

— Ne diyelim Halit Fahri, dedi, sende verem bile istidat halinde...

Pantalon

UFAK tefek ve sonderece nazik bir memurdu.

Bir sabah dairesine giderken bir sokak köpeğinin hücumuna uğradı, alçak bir duvarın üstünden bir bahçeye atlamak istedi, fakat bu esnada bir dikenli tel bacağına takıldı ve pantalonunu boydan boya yırttı.

Şimdi ne yapacaktı? Elbisesi henüz dört sene evvel satın aldığı bu siyah kostümden ibaretti. Bu elbise biraz parlamış ve rengini atmış olmakla beraber, daha hiç olmazsa dört sene giyilebilirdi.

Memur sokağın ortasında uzun uzun düşündükten sonra, yolunu değiştirdi.

Çarşıiçinde eski elbiseler satan bir yahudi tanıyordu. Yırtılan pantalon yerine ucuzca bir eski pantalon alacak ve böylelikle kostümünü daha bir müddet kullanabilecekti.

Allahtan olacak! Yahudinin dükkânında ceketinin rengine tıpkı tıpkısına benziyen bir pantalon asılı duruyordu. Fiyatı da uygundu. Yalnız ne yazık ki, pantalonun boyu çok uzundu.

Yahudi onu müşterisine giydirip ceketini üstüne ilikledikten sonra:

— Ölçü üzerine yaptırsan bukadar uymaz, dedi.

Nazik memur hazin hazin güldü:

— Öyle, dedi, gayet iyi uydu. Yalnız koltuklarımın altını biraz sıkıyor,

Kiraz bekçisi.

BAY bahçesindeki kiraz ağaçının üstünde bir küçük çocuk gördü, bastonunu alarak ağacın dibine koştu:

— Yumurcak senin orada ne işin var? Şimdi senin kemiklerini kırarım.

Çocuk cevap verdi:

— Yarabbi sen bilirsin!... Şu insanlara da hiç iyilik yaramaz... Serçeler kirazları yemesin diye sabahtanberi ağacın üstünde nöbet bekliyorum; yine yaranamıyorum.

Camileri, mescitleri satın alıp arsasına nakleden Belediye reisi Bay Muhittin Üstü

Ahmet Emin Yalman ikinci ruyasını görüyor!.

En emin intikam, mesut görünmekmiş. Ben mesut görünebildikten sonra intikam almıya neden lüzum göreyim.

★

İnsanda her şey itiyattır, hattâ fazilet bile diyorlar. Fakat fazileti itiyat edinen insanlar neden bukadar az?

★

ğa'a ithaf:

En müthiş düşman, kinini gizlemiye muktedir olandır. Zira böylesine hepimiz dost deriz.

★

Felâketten şikâyet ederken, düşünmeli ki, bu şikâyet, tahammül edip susmaktan daha kolay değildir.

★

Sanatkârın himayesi

MÜDÜR kapıdan giren uzun boylu, uzun saçlı, dal gibi zayıf, sonbahar yaprağı gibi sarı benizli fakir gence baktı, sert bir sesle:

— Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? dedi.

Genç bir şey söyleden müdüre bir zarf uzattı.

Bu mevki sahibi, hatırlı bir dost tarafından yazılmış bir tavsiye mektubu idi.

Müdür kâğıdı gözden geçirdikten sonra yumuşadı, çehresi tatlılaştı:

— Evlâdım bay (...) size bir iş vermemi rica ediyor, dedi, bir mektepten diplomanız var mı?

Genç mahcubane:

— Hayır, dedi, tahsilim var... Fakat hiç bir yerden diploma almak nasip olmadı.

— Keşki tahsilin olmasaydı da diploman olsaydı evlâdım... Her ne ise mademki diploman yok başka bir çare arıyalım... Bir yerde çalıştın mı bari?

— Maalesef hayır...

— Maalesef demekte hakkın var çocuğum... Diploma yok, bir yerde çalıştığına dair bir vesikan yok... Ne yapacağız şimdi? Söyle bakalım elinden ne iş gelir?

— Bendeniz ressamım.

— Yani boya ressamı mı?

— Evet efendim, yağlı boya...

Müdür derin derin düşündü: — Şimdilik pek ihtiyacımız yok ama, ne yapalım, bari münasip bir yevmiye ile dairedeki kapıları boya, dedi.

Sokak çocukları

ANNE çocuğunun sokakta mahalle çocuklarile gürültü ettiğini işitti; içeri çağırdı; parmağile onu tehdit ederek:

— Sana sokak çocuklarile oynama, ahlâkın bozulacak, diye tembih etmedim mi? dedi.

Çocuk masum bir tavırla cevap veri:

— Vallâhi oynamıyorum anne... Ben onlarla dövüşüyorum.

ŞEKERCİ BAY DURMUŞ

Ne tatlı bir adamdı. Kocaman göbeğine, kalın ensesine, dağ gibi vücudüne rağmen kocaman dükkânın içinde fırıl fırıl dönerdi. Limonları bal damlasını, kırmızıları, güneş parçasını, beyazları, taze sütü hatırlatan kavanoz, kavanoz şekerlerin tadı vücudüne de, sözlerine de sinmiş gibiydi.

Kısa kestiği beyaz sakalı ve ekseriya saçsız başına bağladığı yazma mendilile Karagözün sevimli dostu Hacivat çelebiyi andırırdı.

Bütün müşterilerle can ciğer, bütün dükkâna uğrıyanlarla samimî ahbaptı. Herkese «Kıbaline» uygun bir lâf söyler, herkesin aldığı şekerden evvel gönlünü tatlılandırırdı. Bukadar turfanda fıkrayı, bukadar çiçeği burnunda hikâyeyi yazma mendil örtülü kafasının neresinde saklıyor diye hayret ederdim.

Uzaktan çiğneyip geçmiye tahammülü yoktu. İki eli kanda olsa, dışarı uğrar, geniş el hareketlerile çağırırdı. Böyle yakalanışlarda yürüyüp gitmenin kalbini zedelediğini hepimiz bilirdik. En iyisi:

— Şuracıkta bir işim var da... Dönüşte uğrıyacakım.

Demekti. Ve köşeyi döndükten sonra çarkederek dükkâna postu sermek en emin çare idi. Bu manevrayı her zaman tekrar ettiğimiz halde küçük bir çocuk gibi inanırdı. İlk sözü yumuşak bir Anadolu lehçesile:

— Gayfe mi ahbabım, şurup mu?

Diye sormak olurdu. Hele yazın hiç sormadan buzlu turunç şerbetini:

— Hay maşşallah!

Narasile insanın ağzına dayar. Sonra küçük, eski seccadelerle süslü çekmecenin başına oturarak yarenlik ederdi.

Dükkânı, çocukluğumuzda hayalimizi çepeçevre dolduran rengi bol, çeşidi namütenahî şekerci dükkânlarının tıpatıp ayni idi. Kaç kere:

— Şu dükkânı kübik hale getiremedin be Durmuş efendi!

Diye takılır, güler yüzünü yapmacık bir somurtkanlıkla gölgelendirirdik.

— Gübih tükkân garı berberine yaraşır. Babandan da gübih mi gördün, boşboğaz.

Diyerek çıkışırdı.

Pazar günleri kalın gümüş kösteğini kocaman göğsüne çaprazvari bağlar, mahalle kahvesinde geniş kahkahalarla altı kol iskambil oynardı.

* * *

Bir günler eve haberim olmadan reçel gönderirdi:

Bu da Durmuşa mahsus bir âdetti. Ne zaman nefis olduğuna kanaat getirdiği bir mal çıkarsa dostlarına sorgusuz sualsiz yollar, para lâfı etmez, ne zaman hatırlarsak ödememizi beklerdi.

Çocuklara hususî bir muhabbeti vardı. Bu muhabbet emsalinde olduğu gibi zoraki değildi. Hele memleketten getirtip uzun müddet yanında çalıştırdıktan, zanaatı iyice öğrettikten sonra uzak semtlerde ufacık dükkânlar açıverdiği çıraklara baba gibi bakardı. Maamafih biraz küfürbazdı. Maiyetindekilere iltifatı bile;

— Eşşoğlu eşek.

Gibi sözlerdi.

* * *

Bir gün karşılıklı oturmuş lâf atıyorduk. İkimizin de sigarası tükenmişti. Memleketten yeni gelen on dört, on beş yaşındaki bir çırağı tütüncüye koşturdu. Oğlan, iki dakikalık yoldan tamam on beş dakikada dönünce kızmadı. Sade eski bir hatırayı anar gibi gözlerini kırpıştırdı başını salladı:

— Hey gidi toyluk hey, diye başladı, adamın kafasında kavak yeli eser mi eser. Ahlı başından bir balta sapı yoharda durur mu durur. Bilmemin heç. Adam bu İstanbulda şaşguna döner. Geçmiş gün, unutuvermişim, on beşinde ancak vardım. İstanbula gelmiş, simitçiliğe bulaşmıştım. O zamanlar simit on para mı neydi?

Bir gün salak salak dolanırken bir tuhafcı (Manifatoracı olacak) camekânına gözüm takıldı. Vakit sabahtı. Işıltılı basmalara bakıp dururken o taştan mı, balmumundan mı, yapılmış garılardan biri gımıldamaz mı? Amanın önce gorktum. Sonra hep göz kesildim. Amanın da amanın, suratıma suratıma bakıp sırıtmaz mı? Ben de sırıttım.

Kız anası — Kızım, iyi ki bu külâhı aldın, damat lâkırdılarını anlatacak yer bulamıyordu!...

Hey Allahım, garı bir de el ışmarı çakmaz mı? Biraz durdum. Ne de tertipli garıydı. Arada bir bana bakar sırıtır. Kendi kendime: «Durmuş, aklını başına devşir, bu İstanbul garıları adama oyun eder.» dedim yürüdüm. Velâkin yakayı gurtarmak ne mümkün, Öğleden sonra oralarda bir dolanıp tekrar camekâna abandım. Amanın... Esvabını değişmiş, sultan gibi duruyor. Velâkin bu sefer suratıma heç mi heç bakmadı. Ertesi gün, daha ertesi gün Durmuş hep camekânın dibinde... Hesaba aklım yatmaz oldu. Onlukların sayısını kaçırmak, simitleri düşürmek, ustadan muşta yemek, lâf işitmek, günlük tayın oldu.

Ben hiç birine aldırmıyorum. Gözüm camekândaki karıdan başkasını görmüyor. Mübarek de ne kibirlenmiş ya.. ilk gün suratıma bakan, bana ışmar eden sankim o deül. Hak da veriyorum. Günde bir entari değiştiren sultan gibi garı simitçi Durmuşu neylesin. Geceleri uyku haram. Beyaz kolları, pamuk gibi gerdanı aklımdan çıkmaz... Ruyama da girmese deli olacağım.

Dedim ya, geçmiş gün, bu bendeki sersemlik bir ay mı, beş ay mı sürdü. Dükkâncı işin farkına varmış mı ne? Beni bir iki kere kovdu. Fakat ben ne etseler camekâna günde üç övün uğramadan yapamıyorum.

Bir sabah yine yavaş yavaş yaklaştım. Eyvah, gözümün elifi ortada yok. Divaneye döndüm. Hani benim yanımda Keremin, Ferhadın, Mecnunun lâfı mı okunur. Ertesi gün, daha ertesi gün yavuklum yine görünmedi. Sonra gayri hiç mi hiç ortaya çıkmadı. Aklımı tam beş, altı ay başıma devşiremedim, salaklaştım.

Durmuş tatlı tatlı güldü:

— İşte bu yüzden delikanlılığı, cahilliği bilirim, dedi, oğlanın bir paket cıgarayı yarım saatta getirmesini ayıplamam.

— İyi ama, Durmuş efendi, dedim, senin bir yapma kadına tutulduğunu anladık. Ya o ilk gün gülmesine, ışmar etmesine ne diyelim. Yoksa göz kararmasile sana öyle mi geldi?

— Yok be birader, hani sabah sabah camekânları düzeltmezlermi? İşte o işi gören âşifte bir dezgâhtar garı benim ağzımı açarak seyire daldığımı farkedince, alay etmiş. Ben de cahillik bu ya, o dezgâhtar ile yapma garıyı biribirine garıştırmışım. Boyalı tahta parçasına tutulmuş gezmişim.

İspinoz

Neden ağlıyormuş

Küçük Acar hüngür hüngür ağlıyordu. Mektep müdürü meraklanarak sordu:

— Neden ağlıyorsun Acar?

— Hi.. hi.. hi...

— Söylesene neden ağlıyorsun?

— Romatizma meselesi!

— Romatizma mı, hiç çocuk kısmında romatizma ağrısı olur mu?

— Ağrısı değil, bir türlü doğru yazamadım, bayan öğretmen kulağımı çekti.

Dalgınlık

Çallının hizmetçisi biraz safça idi. Bir gün feryat ederek efendisinin kapısına dayandı:

— Aman beyefendi, diye bağırıyordu, aman bir kancalı iğne yuttum.

— Açık mı ydı, kapalı mı?

— Açıktı.

Çallı bu cevabı alınca hiddetle çıkıştı:

— Be budala, insan kancalı iğneyi açıkken yutar mı? Kapatmayı neden akıl etmedin?

CÖMERT KOCALAR:

— Bu sene kocan ne hediye etti?..

— Geçen senelerin aynını, görmüyor musunuz?...

ÇIPLAK GENERAL

— 1 —

Fransız ordusunda bir genç yüzbaşı varmış,
İnsanı deli eden muziplikler yaparmış.
Bütün kızlar, kadınlar onu bulurmuş güzel,
Dilden dile gezermiş daima adı: Marsel!
Marsel bir tilki kadar akıllıymış, kurnazmış,
Onun hileden yana orduda eşi azmış.
Karşısında bulunan küçük, büyük her kimse,
Bir puntunu getirip hemen girermiş bahse.
Şeytan gibi düşünüp, kolayını bularak,
Kendi iddiasında kazanırmış muhakkak.
Daima para ile bahse girdiği için,
Rasgeleni soyarmış bu insan şeklinde cin.

— 2 —

Marseli haber almış ordunun kumandanı,
Bu yaptığı işlerden fena sıkılmış canı.
Demiş kendi kendine: «Hemen emir vereyim,
«Şu adamı bir uzak alaya göndereyim!..»
Fakat sonra düşünmüş: «Her nereye giderse
«Huylu huyundan geçmez, yine girecek bahse!
«İyisi mi: Alaya önce haber veririm,
«Sonra vazifesine subayı gönderirim!..
«Huyunu öğrenir de, herkes gözünü açar,
«Bahse girmemek için onun yanından kaçar!..»
General karar vermiş: «En güzel tedbirdir bu..»
Alay kumandanına göndermiş şu mektubu:

«Size gönderiyorum ben bir genç arkadaşı;
«Gerçi çok çalışkandır, zekidir bu yüzbaşı;
«Fakat, peşin söyleyim: Kötü bir huyu vardır,
«Orduda rasgeleni soydu nice aylardır.
«Bu iddiacı zabit herkesle bahsa girer,
«Bütün akılsızları alteder birer birer.
«Ben haber veriyorum size evvelce bakın:
«Hiç kimse para ile bahse girmesin sakın!..»

— 3 —

General bu mektubu alaya gönderince,
«Şu Marselden kurtulduk!..» diye düşmüş sevince.
Sonra hemen çağırmış genç subayı yanına,
Marsel bir selâm çakmış ordu kumandanına.
Subay ile general bir parça konuşmuşlar,
Fakat ne sözler geçmiş, nasıl bir mesele var,
O zaman anlarsınız, vak'anın gelsin sonu,
Marsel neler söylemiş öğrenirsiniz onu.

Yeni vazifesine zabit ogünden gitmiş,
Alay kumandanını önce ziyaret etmiş.
Fakat daha kapıdan girer girmez içeri,
Hayretinden açılmış birdenbire gözleri.
Sevinçle kumandana doğru ilerliyerek,
Demiş ki: «Memnun oldum ben bu tesadüfe pek
«Göreceğim gelmişti sizi yıllardanberi,
«Düşünürdüm sizinle geçen eski günleri,

Yazan
NECDET
RÜŞTÜ

Bir şey anlıyamamış bu sözlerden kumandan,
Demiş: «Fakat görmedim ben sizi hiç bir zaman
Alay kumandanına gülüp demiş ki, Marsel,
«Bugün yaşıyor gibi aklımdadır pek güzel,
«Büyük muharebede yanınızda yaverdim,
«Beni çok severdiniz, ben de sizi severdim!..
«Siz ölümden yılmıyan cesur kumandandınız,
«Kaba etinizden de hattâ yaralandınız!...»
Bu sözleri duyunca hayret etmiş miralay,
Demiş: «Ediyor musun yoksa benimle alay?..
«Ben daha bunamadım, aklım başımda henüz,
«Hayır!.. Âşina değil bana kaliyyen bu yüz...
«Büyük harpte girmiştim gerçi çok savaşlara,
«Fakat kaba etimden asla almadım yara!..»
Marsel iddia etmiş: «Bahsederim, aldınız,
«Hem benim kollarımda siz bayılıp kaldınız!..»

Kumandan işidince: «Bahsederim!..» sözünü,
Bir sevinç parıltısı sarmış hemen gözünü,
Ordu kumandanının düşünmüş mektubunu,
Sevinmiş: «Gelir gelmez işte kazandım bunu!.»
Subaya: «Ben sizinle bahse girerim.. demiş,
«Doktoru çağırırız, pek güç değildir bu iş,
«O, bir lâhzada anlar muayene ederse!...
«Bana: Kaba etinde yara izi var.. derse,
«Bir maaşımı verip, sana mağlûp kalırım,
«Eğer aksi çıkarsa ben de senden alırım!..»
Marsel: «Pekâlâ!...» demiş, yapılmış mukavele,
Doktor emir verilip çağırılmış acele.
Pervasızca soyunmuş çırılçıplak kumandan,
Marselin karşısında doktor baktığı zaman,
Demiş: «Bu kaba ette yoktur kurşun yarası!..»
İddiacı subayın gitmiş hayli parası!..

— 4 —

Marseli alt edince bu bahiste miralay,
Generalle ederek bıyık altından alay.
Hiç vakit geçirmeden uzun bir mektup yazmış,
Meseleyi anlatmış, demiş: «Zekâsı azmış,
Bahiste mağlûp ettim gelir gelmez Marseli!..»
Bu haberi alınca general olmuş deli,
Çılgın gibi düşünmüş, göndermiş şu cevabı:
«Sen galip geldin ama, asıl ben yuttum hapı,
«Marsel ayrılıyorken ordudan, demişti ki:
«Siz beni bu alaya tayin etiniz, peki,
«Ben bir iş yapacağım alay kumandanına:
«Esvabını soyacak girer girmez yanına,
«Onun kaba etini göreceğim mutlaka!...»
«Dedim ki: Askerlikte olmaz böyle bir şaka!..
«Fakat o ısrar etti, ben de giriştim bahse,
«Kuvvetli bir parayı vadettim bu iblise!,..
«Şeytanı şaşırtacak bir kurnazlık gösterdi:
«Bir aylık miktarında sana bir para verdi,
«Fakat dertlere yaktı asıl benim başımı:
«Çünkü şimdi alacak tamam üç maaşımı!..»

Necdet Rüştü

Doktor ile eczacı

KARTALDA babadan kalma bir ufak arsam var.

Senelerdenberi boş yere vergisini vermekten usandığım için satılığa çıkardım ve bu işle meşgul olmıya orada oturan bir doktor arkadaşı memur ettim.

Dostum geçenlerde bana rasgeldi:

— Bir müşteri çıktı arsaya... Bir gün gel de pazarlığını yap, dedi.

Ben — Bu lûtfu da artık esirgeme... Herifle konuşur, ne verirse kabul eder ve neticeyi birkaç satırla bana bildirirsin. Diye cevap verdim.

Evelisi gün evimden çıkacağım sırada postacı bir mektup bıraktı. Zarfın üstü bizim Kartallı doktor dosttan olduğunu gösteriyordu.

Arsa işinin uyduğunu anlıyarak yüreğim hop etti. Fakat bizim aziz doktorun bir reçete kâğıdı üzerine yazdığı yazıyı okuyabilirsen oku.. Ah bu doktorlar! Niçin yazılarını bukadar karmakarışık yazarlar.

Gözlüğü takıp boş yere mektubu hecelemiye çalıştıktan sonra aklıma bir şey geldi:

— Doktorların yazısını yalnız eczacılar okuyabilirler... Şimdi geçerken köşe başındaki eczacıya uğrarım. Mektubu okutarak müşterinin arsaya kaç lira teklif ettiğini bana söylemesini rica ederim, dedim.

Dükkân kalabalık, eczacının başı ağarmış saçları gibi, karışıktı. Buna rağmen tezgâhın arkasındaki delikten bana âşinalık etti:

— Bir emriniz mi var? dedi.

Mektubu uzattım:

— Kuzum bayım... Ehemmiyetli ve acele bir mesele var da... Lûtfen şunu okuyuverin... İşiniz de çok... Yalnız fiatı söylerseniz kâfi...

Eczacı yarım dakika içeri çekildi, sonra başını delikten gösterdi:

— Okudunuz mu? dedim.

— Okudum tabiî, dedi, bu ilâcın fiatı esasen iki yüz elli kuruştur ama hatırınız için yüz yetmişe yapacağız.

Yılbaşı müjdesi

Yılbaşı gecesi büyük gazinolardan birinde bir eski dosta tesadüf ettim.

Üzeri şişeler, kadehler, çeşit çeşit meze tabakları ile dolu bir masanın başında bir koltuğa gömülmüş, gülümseye gülümseye uyukluyordu.

Yanından geçerken başına dokundum:

— Sarhoşsun galiba? dedim.

— Eh biraz, dedi.

— Memnunsun.... gülümsüyorsun... Tayyare piyangosu mu vurdu?

— Hayır fakat ona benzer bir ümit... 1938 senesi galiba bana uğur ve saadet getirecek.

— Nereden anladın?

Arkadaş dans eden çiftleri gösterdi, ağzı kulaklarına vararak gülümsedi.

— Ne demek istediğini anlıyamadım, dedim.

— Kıyafetinden oldukça zengin, çehresinden biraz aptalca olduğu anlaşılan bir delikanlı peyda oldu. Refikayı mütemadiyen dans ettirip duruyor ve galiba kaçırmıya niyet ediyor.

●

KEMAN SESİ:

Apartımanın birinci katındaki kiracı ikinci katta oturana sordu:

— Bir zamandanberi keman çaldığınızı işitmiyorum. Hasta değilsiniz ya.

— Hayır, keman çalmaktan usandım artık...

— Desenize ki, kendi kemanınızın sesi sizi de sıkmıya başladı.

Noel babanın hediyesi

Noel sabahı komşu evde bir vaveyladır koptu. Yataklarımızdan fırladık. Ben evvelâ komşunun ihtiyar ve hastalıklı olan kaynanasına emri hak vâki oldu sandım. Fakat biraz sonra bağıranlar arasında onun çatlak sesini de işitince yüreğim ferahladı.

Gürültü, bir dayak gürültüsü idi. Komşum bağırta çağırta oğlunu dövüyor, karısile kayınvaldesi araya girerek şefaat diliyorlardı.

Komşum sakin, merhametli bir adamdır ama, bilmem nasıl oldu? Gerçi komşuların nazik aile işlerine karışmaları doğru değildir. Fakat çocuğun ağlaması yüreğime dokundu; pijamamın üstüne paltomu atarak dışarı çıktım, kapıyı çaldım.

Kapının çalınması, tahminim gibi dayağı fasılaya uğratmıştı. Biraz sonra komşum, saç baş karışmış, gözleri evlerinden uğramış, karşıma çıkınca:

— Bendenize olan teveccühünüze istinat ederek rahatsız ettim, dedim, küçük galiba bir kabahat yaptı... Fakat ne de olsa çocuktur... İzin verin de ben şefaat edeyim..

Komşu bana ters ters baktıktan sonra:

— Birader sebebi söyliyeyim de bana hak verin... Yumurcağa iki gün evvel dişimden, tırnağımdan arttırdığım para ile bir çift yeni potin almıştım.. Komşu piçleri Noel baba ocak içine bırakılan potinlere oyuncak dolduruyormuş» diye yumurcağı kandırmışlar... Evde ocak olmadığı için gece canım potinleri yanar sobanın üstüne koymuş, çatır çatır yakmış...

Papağan

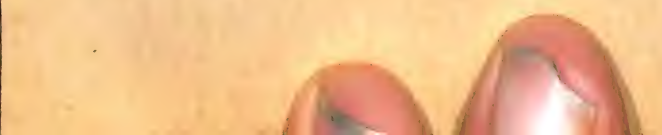

ŞAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 2 —

— Mevsimi olmasına mevsimidir ama, diye kekeledim, benim size bir teklifim var. Ben aslen ilâncılık mütehassısıyım. Bu işte menendim yoktur. Yedditûlâ sahibiyim desem caiz.

Sözümü kesti:

— İşte buna daha çok sevindim, dedi, şu halde gazetemizi adlı adınca reklâm edersiniz.

— Demem o demek değil, yani bana harcıyacağınız şu paranın bir kısmını olsun elime verirseniz ben hakkımdan vazgeçerim. Tam iki buçuk yıldır boştayım... Gözüm Uludağ eğlencelerini görmez, yüzüm gülmez diye hani..

— Size yardım etmeyi çok isterdim lâkin imkânı yok. Patron seneden seneye pilânçoyu bizzat tetkik eder. Şuraya sarfedilecek mebaliği başka yere harcanmış görürse kıyameti koparır. Malûm a, zengin adam halden anlar mı? Ben size yardım edeyim derken ekmeğimden mi olayım?

İşte Hasancığım, herifin bu mevzuda son sözü bu oldu. Yüzündeki ciddiyeti birdenbire değiştirerek..

— Hem efendim, diye güldü, giderseniz bana dua edersiniz. Ah işim olmamalı da böyle beleşten eğlenceye bendeniz gitmeliyim. Tadını bir çıkarırım, bir çıkarırım ki...

Lâfı uzatmanın faydası yoktu muamelemi yaptılar. «Yerinize zinhar başka kimseyi göndermeyin, ahbabınızı kepaze edersiniz» ihtarını da unutmadan kâğıtları elime tutuşturdular.

İşte şimdi ben Uludağ yolcusuyum, oradaki mirasyedi otelinde tam on beş gün ter dökeceğim.

— Pek istemiyorsan gitmeyiver, zorla sevkedecek değiller ya..

— Bu söz de dile kolay. On beş gün annemin sırtından yeyip içeceğime, oradakilerin başına belâ olacağım. Çoktan karar verdim Hasancığım, ben gayri yolcuyum. Biraderini Uludağa gitmiş say. Karda tipide şu ince pardesü ile kalbi titretmez de salimen avdet müyesser olursa, vukuatı anlatırım.

Nuri böyle söyliyerek ince pardesünü gürbüz vücudüna sardı ve siyah gözlerinin mahzun bakışlarile gülmiye çalışarak kahveden dışarı çıktı.

— 3 —

— Hey şoför, arkana bak, arkana bak...

Küfeci oğlan hem böyle bağırıyor, hem de ellerile otomobilin arkasına rahatça yerleşmiş küçük bir müvezzii gösteriyordu. Ali içinden küfürler ederek frenlere bastı. Apartıman gibi otomobil karlı kaldırımda bir müddet kızak yaptıktan sonra durdu. Ali yere atladı. Araba çok kötü bir yerde durmuştu. Zavallı küçük müvezzi, ayağındaki ince lâstik ayakkaplarile suların ortasına atlıyamadığından kalakalmıştı. Fakat Ali de müşkül vaziyette idi. Haylaz oğlanın yanına gitmek için çamur deryasını parıl parıl çizmelerile aşmak lâzımdı. Bunu bir türlü göze alamadığı için kenarda durmuş:

— İnsene ulan aşağı. Yanına gelirsem, gözünü patlatırım, diye hırçınlaşıyordu.

Bu sırada otomobilin içinde oturan kürk paltolu adam da işe karıştı. Kapıyı açarak yere atladı, şoförüne sordu:

— Ne oldu Ali, bir ârıza mı var?

— Hayır efendim, arabanın arkasına bir oğlan takılmış, düşer de kafası patlarsa hesabını bizden sorarlar.

Ahmet Yarar, şoförünün zannettiği gibi kızmadı. Otomobilin arkasına doğru dolaşarak kapana tutulmuş bir fare gibi büzülen çocuğa:

— Korkma yavrum, dedi, suya bas, buraya gel. Ayakkabın ıslanırsa aldırma, sana şuradan bir çift kundura alacağım.

Sesi yumuşak, tatlı ve cesaret verici idi. Başını eski bir yün atkile sarmış, ince ceketi altında cılız vücudü titriyen müvezzi, suları sıçratarak kalantor amcaya yaklaştı.

Ahmet Yarar, küçüğün morarmış ellerine bakarak:

— Haydi atla içeri, dedi, Soğukta durma gir.

Ve şoföre dönerek emir verdi:

— Önce bir kundura mağazası önünde duralım, sonra elbisecilere uğrarız. Çocuk donacak.

Küçük gazeteciyi tepeden tırnağa kadar giydirmek yarım saat sürdü. Oğlan teşekkür etmesini bile bilmiyor, sade şaşkın şaşkın bakıyordu. Giyinme faslı tamam olunca, Büyük Postanenin önünde durdular. Ahmet Yarar beyefendi delikanlıyı ciddiyetle selâmladıktan sonra postanenin karlı merdivenlerini çevik adımlarla çıktı.

— 4 —

Ahmet Yarar yemekten sonra rahat koltuğuna yaslandı. Belma babasının kahvesini her zaman kendi elile pişirip getirirdi:

— Babacığım kahve pişireyim mi? Diye sordu, kahve içecek misin?

— Yap haydi bir tane... Gönlün olsun. Kızı olanın başı dertte demişler. Adamın «Fazla kaçtı» diye rakısını alırlar, sonra zorbalıkla kahve içmiye mecbur ederler. İllâllah...

Belma, babasının bu kabil sevimli homurtularına alışıktı. Hiç istifini bozmadan arkasındaki yastığı düzeltti ve bir şarkı mırıldanarak dışarı çıktı. Biraz sonra narin dumanlar savuran okkalı fincanı babasına uzatırken, kapıdan Ayşe hanımla Sadık göründüler:

Emektar dadı yumuşak bir sesle sordu:

— Bir sözün var mı evlâdım, ben yatacağım artık..

— Sen de mi Sadık?

— Evet efendim, bir emriniz yoksa...

— Durun hele yahu, bu ne uykuculuk... Elbet herkesin yanacak bir derdi, verecek müjdeleri vardır. Siz artık beni büsbütün adamdan saymaz oldunuz. Bu herifin bir düşüncesi mi var, bir mühim şeye karar mı verdi? Diye insan bir şüphelenir, karşısındakinin bir ağzını arar.

Ayşe dadı telâşlandı:

— Aman evlâdım, yüreğimi oynatma, dedi, hamdolsun turp gibisin, me-

raklandırma bizi, ne oldu, hayırdır inşallah...

— Daha ne olsun, iki çift lâf edecek adam bulamıyorum. Belma şarkılar mırıldanıyor, sen tavuk gibi hemen yatıyorsun. Sadık dersen, göçtü gitti.

Sadık aşağı yukarı Ahmet Yararla yaşıttı. İhtiyar sayılmayı eskidenberi kabul etmezdi, somurttu.

Belma:

— İnsanı şaşırtmasana baba, dedi, çıkar ağzından şu baklayı.

— Yağma yok, hele şöyle bir otur un karşıma...

Ahmet Yarar'ın evinde böyle meclisler pek sık kurulur, bey, dadı, uşak, hep karşılıklı oturarak al takke ver külâh münakaşa ederlerdi. Ahmet Yarar'ın Ayşe hanımın tâbirince: «Yaza çıkmaz» işleri pek çoktu. Çekip çevrilmezse başına mazallah gelmiyen kalmazdı. Bir yıl çöllere aslan avlamıya gideceğim, diye tutturmuştu. Bir zamanlar da - Ayşe hanım esasını pek anlamamıştı ya - bizden niçin kutup seyyahı çıkmamalı. Elbette bir gemi donatıp Şimale mi olur, cenuba mı olur, bir yana gitmeliyim, kutubun göbeğine bayrağımızı dikmeliyim, şan almalıyım. Demiş, hazırlıklara bile girişmişti. Bereket versin, aile doktoru geceyi gündüze katmıştı da bu divaneliğin önüne geçebilmişti.

Üçü birden yüzüne korkarak bakıyorlardı. Ahmet Yararla ne olacağı belli mi? Kim bilir aklına yine neler esti? En sabırsızları Ayşe hanımdı. Onun Ahmet Yarar üstünde ana hukuku vardı.

— Ahmet evlâdım, işte oturduk dinliyoruz, dedi, söylesene artık..

Belma atıldı:

— Neden merak ediyorsun, Ayşe hanım, elbette olmıyacak bir şeydir.

— Hay aklınla yaşa kızım.

— Yok canım, telâşlanmayın... Bakın havadisim ne... Bizim Celâdet gazetesi var ya, geçenlerde bir müsabaka açmıştı. Birinci ile ikinciye mükâfat olarak güzel bir seyahat tertip ediyordu. Uludağda Büyük Kar otelinde on beş gün istirahat. İşte bu müsabakada ikinciliği ben kazandım.

Ayşe hanım o günkü gazeteyi her zaman yaptığı gibi, başından sonuna kadar okumuştu.

— Kendine gel, dedi, ben de okudum. İki kişi kazanmış. Birisi dur hele adı neydi,

— Osman Nuri ile Necati efendi.

— Evet, Osman Nuri birinci olmuş, Necati efendi ikinci. Birinci olanın adresi vardı. Bayazıtta, öteki postrestanat mahallesinde 113 numaralı evde oturuyormuş. Sadıka sordum da «Onu bilmiyecek ne var, Postrestant Beyoğlunda bir hamalledir. Demek herifçi oğlu orada oturuyor.» Demişti.

Belma gülerek:

— Ayşe hanım, dedi, Sadık seninle eğlenmiş, postrestant mahallesi yoktur. Adresini vermek istemiyenler böyle bir numara ile mektuplaşırlar. Posta işi.

— A, üstüme iyilik sağlık evlâdım, ben de sahiden adres sandımdı. Vay münasebetsiz vay.

Sadık da gülmiye başlamıştı. Ayşe hanım kızdı ve hiddetini Ahmet Yarara çevirdi:

— Pekâlâ ne olmuş, bizim gazetenin müsabakasını kazananlar meydanda iken sen ne demiye ben de kazandım diye ortaya çıkıyorsun. Meramınız benimle eğlenmekse açık söyleyin.

— Ne haddime dadı, vallâhi ikinciliği ben kazandım.

— Haydi ordan haydi, hem ikinciliği Necati efendi kazanmış diyor, hem de ben kazandım diye iddiaya giriyor.

Sadık fırsatı kaçırmadı:

— Ben sana yeni harfleri bir türlü sökemedin derdim de umurlamazdın. İşte sözüm nasıl çıktı.

Gözlüğünü takıp gazetenin başına geçtiğini görenler de hani gürül gürül okuyor sanırlar. Demek Ahmedi Necati okumuşsun vah vah.

Ayşe hanım küplere binmiye hazırlanarak:

— Belma, kızım, nerde o gazeteler, diye davrandı, nerde o gazeteler, şunun gözüne sokuvereyim, ben bilmez miyim Necati okudum, hem de komisyoncu Necati okudum.

— Devam edecek —

KAZADAN SONRA:

Köylü erkek — Makineniz de bozuldu...

Şehirli kız — O bir şey değil, permanantım bozuldu!...

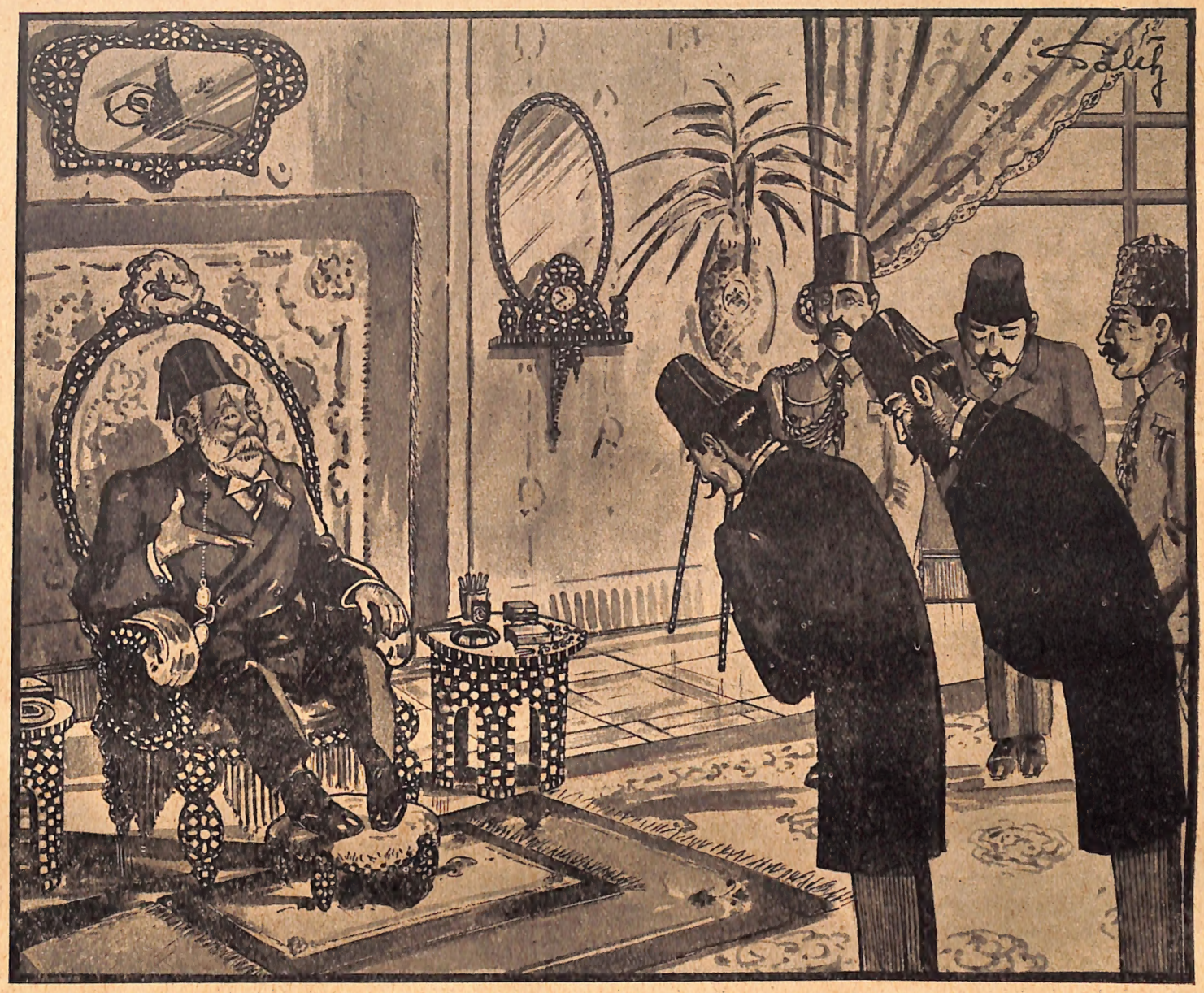

TARİHTEN ÇİZGİLER: CEZAYİRİ BAHRİSEFİT ELDEN GİTTİ:

Huzurdakiler — Cenabı hak ömrü âfiyeti hümayûnlarını, vücudü paki şahanelerini daima muhafaza buyursun....
Bugün huzuru hümayûnlarında, (Cezayiri Bahrisefit) in zıyaı elimini arzetmekle dilhûn ve müteellimiz...
Padişah — Ya... Vah, vah, vah, çok meyus oldum. (Heybeliadayı) da pek severdim!..

Felsefe Kırıntıları...

Hatadan kurtulmak için size tek çareyi söyliyeyim: Hiç bir şey yapmayınız! «Fakat bu söz sade zenginler için doğru, fakirler için ise başlıbaşına bir hatadır.»

★

İftira, temelsiz bir binadır, ne zaman olsa yıkılır diyorlar. İftira kendi yıkılmasına değil, karşısındakinin yere serilmesine bakar. Binaenaley temel meselesi kendisi için zaten ehemmiyetli değildir.

★

Tarih bir tekerrürden ibarettir diyorlar. Tevekkeli sözünü kimseler dinlemiyor.

★

Bacadan ateşe düşmek tehlikelidir. Fakat ateşe düşmemenin yegâne çaresi bacaya çıkmak değildir.

★

Methüsena gölge gibidir, insanı ne büyültür, ne küçültür, diyorlar. Küçülttüğünü bilmem, fakat budalaları büyüttüğü muhakkaktır.

★

Bazı adamlar otomobilleri, villâları, son moda kostümlerile böbürlenirler. Akılları başlarında olsa: Otomobil için yalnız Ford'un, villâ için yalnız mimarın, kostüm için yalnız terzinin övünmiye haklı olduğunu kestirirlerdi.

★

Kendinden aşağısına hor bakmadığını söyliyenlerden bazısına inanırım. Zira bunların kendilerinden aşağısı olamaz.

★

Sır saklıyan insan belki vardır. Fakat kendisinde saklanmış bir sır mevcut olduğunu saklayabilen mevcut değildir.

Filozof

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra mutlaka dişlerinizi fırçalayınız

Yemeklerin kırıntıları, salyanın ifraz ettiği mikroplar, dışardan alınan muzır mevat karşısında dişler ve diş etleri eğer mütemadiyen temizlenmezse bozulmıya ve çürümiye mahkûmdur. Çünkü dişler, mide ve barsak ihtilâtlarından zatürreeye kadar her nevi hastalığa yol açabilir.

Radyolin ile

muhakkak sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra

Günde 3 defa fırçalamak şartile

Geçen yılların en gülünç taraflarını birer tablo halinde bu albümde bulacaksınız. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderenlere derhal bir adet gönderilir.

iki tehlike işareti: nezle ve baş ağrısı

Soğuk algınlığının bu ilk alâmetlerini

Gripin

le bertaraf etmezseniz birçok ağız hastalıklarına tutulmak tehlikesi başgöstermiş demektir.

Gripin

Bütün ağrı, sızı ve sancıları derhal dindirir. Gripe, romatizmaya, diş, sinir, adale, bel ağrılarile kırıklığa karşı bilhassa müessirdir.

GRİPİN'i tecrübe ediniz.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir.
İsim ve markaya dikkat. Taklitlerinden sakınınız.

Markamız sağlamlık ve

Ucuzluğun teminatıdır

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kuduralar, Saraciye, Hazır elbise,
Tuhafiye eşyası vesaire

YERLİ MALLAR PAZARI

KARİKATÜR

"Lüküs hayat,, aktörleri!

Bayan — Her va'andaş Türkçe konuşacakmış... Vah vah, çocuklarımızın ecnebi mürebbiyesi olduğu belli olmıyacak!..

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası **İmtiyazı alan ve U. Neşriyat Müdürü: T. Şükrü**